

VERTROUWELIJK

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT No 7 - juli 1968

No: 25

MAANDOVERZICHT NO. 7 - JULI 1968.

ALGEMEEN

- Uitvoering aan de "Carta de Santo Domingo"	Blz.	2
- Moscú si, Praga no!	,,	3
- Het dagboek van GUEVARA	,,	4
- Het Essequibo-conflict	,,	5

VENEZUELA

- Buitenlandse politiek M.E.P.	,,	7
- Tweespalt in M.E.P.?	,,	7
- Alejandro HERNANDEZ en de communisten	,,	8
- F.A.L.N. versus U.P.A.	??	8

CUBA

- OSPAAAL niet naar Jeugdfestival	,,	9
- CASTRO's rede op 26 juli	,,	9
- Mutatie bij binnenlandse zaken	,,	10

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

- P.R.D.-fractie verliet senaat	,,	10
- PERA GOMEZ bij BOSCH	,,	11

HAITI

- Meer macht voor DUVALIER	,,	11
- DUVALIER literator	,,	12

NEDERLANDSE ANTILLEN

- Havenperikelen	,,	12
- Hoe het óók kan	,,	14
- N.K.V.-adviseur voor C.B.H.	,,	14
- F.T.A. versus Sheraton	,,	15

ALGEMEEN

Uitvoering aan de "Carta de Santo Domingo"

In het M.O. van mei j.l. werd aandacht gewijd aan de conferentie die door de C.L.A.S.C. in Santo Domingo werd georganiseerd ter bespreking van de ontwikkeling en de integratie van Latijns Amerika.

Het document dat aan het slot van deze conferentie het licht zag, en dat als de "Carta de Santo Domingo" de geschiedenis zal moeten ingaan, bepleitte een "humane" revolutie voor Latijns Amerika en een continentale integratie waarin de Verenigde Staten geen rol spelen.

Om uitvoering te geven aan de "Carta de Santo Domingo", werd o.m. besloten tot de oprichting van een "Equipo Latinoamericano de las Conferencias Sindicales" (ECOSAL), waarvan het secretariaat op 28 juni j.l. in Caracas werd gevormd. Van dit secretariaat maken deel uit Andrés Agelvis PRATO van het overkoepelende Venezolaanse vakverbond, CTV (ook Christendemocraten zijn in dit vakverbond opgenomen), Emilio MASPERO, secretaris generaal van de C.L.A.S.C., Eduardo GARCIA MOURE, plv. secretaris generaal van de C.L.A.S.C. en José Ramón PARRA, secretaris generaal van de Federación Campesina Latinoamericana (FCL), waarvan het hoofdkantoor evenals dat van C.L.A.S.C. in Caracas gevestigd is. PRATO is voorzitter van ECOSAL, MASPERO secretaris generaal.

Het ligt in de bedoeling om in alle Latijns Amerikaanse landen een afdeling van ECOSAL te vestigen, een z.g. "equipo nacional", dat onder de afkorting ENCOSAL bekend zal staan. Een oproep daartoe is al uitgegaan van het secretariaat, in eerste instantie gericht aan de deelnemers aan de conferentie van Santo Domingo, maar met de hoop dat deze een en ander in eigen land op zo breed mogelijke basis zullen opzetten.

Als eerste taak hebben de Encosals het voeren van een campagne om zoveel mogelijke adhesiebetuigingen met de doelstellingen neergelegd in de "Carta de Santo Domingo" te verzamelen.

Ter gelegenheid van de vijftigste verjaardag van de I.L.O. wenst men een actie op touw te zetten ter verkrijging van amnestie voor alle vakbondsleiders die in gevangenschap zijn.

De in het M.O.-juni 1968 gemelde actie van C.L.A.S.C. met betrekking tot de Haitiaanse rebellen zal door ECOSAL worden geleid, en van de verschillende

ENCOSALS wordt volledige medewerking verlangd.

Tenslotte ligt het in de bedoeling om een parate organisatie in het leven te roepen, die op elk gegeven moment steun zal kunnen verlenen aan elke vakorganisatie in Latijns Amerika, zodra een dergelijke steun noodzakelijk zal zijn. De sleutelterm in de opzet van ECOSAL is solidariteit en de ervaring met de Castroïstische interpretatie van deze term heeft geleerd dat zij een eufemisme voor subversie kan zijn.

Indien de solidariteit van C.L.A.S.C. met de Haitiaanse vakbeweging een indicatie is van wat ECOSAL zich voor ogen stelt, dan lijkt het er wel op dat de ... nicuwe betekenis van de term ook in het Christelijk vakbondswezen - in deze contreien althans - opgeld doet.

Moscú si, Praga no!

Voor wat deze waard was hebben de Latijns Amerikaanse communisten bij de confrontatie tussen Moskou en Praag, hun steun aan Moskou gegeven. De secretaris-generaal van de CP-Venezuela, Jesus FARIA, die nog altijd in Moskou vertoeft, verklaarde in Prawda dat imperialistische agenten in Tsjechoslowakije de eenheid van Tsjechische communisten trachtten te ondermijnen en dit land van haar geallieerden probeerden te isoleren. In tegenstelling tot de machtige bondgenoten van het "democratische Tsjechoslowakije", die in 1938 verraad pleegden en het land aan HITLER uitleverden, zullen de socialisten de Tsjechen van vandaag niet aan hun lot overlaten. FARIA noemde dit "de belangrijke taak voor alle communisten". Eduardo MACHADO hoopte volgens TASS dat de Tsjechische partij gesterkt door haar solidariteit met de Sowjet-Unie, er in zou slagen de imperialistische samenzweerdere te verslaan.

Prawda citeerde een artikel in het partijblad "El Siglo" van de Chileense C.P., waarin gesuggereerd werd dat de solidariteit tussen de communistische partijen nu dat de imperialisten proberen zich in Tsjechische zaken te mengen, zwaarder moet wegen dan het principe van partij-autonomie.

De Argentijnse communisten brachten het zelfs tot een formele verklaring van het executief comité van de partij. Hierin werd de internationale verantwoordelijkheid van de individuele partijen naarvoren gebracht. Anders dan hun collega's die imperialistische zondebokken zagen, suggereerden de Argentijnen dat het de Tsjechische communisten zelf waren die tekort schoten. Als de basis van het socialistische systeem in een bepaald land bedreigd wordt, dan is er volgens

hun verklaring geen sprake meer van een nationaal, maar van een internationaal probleem. De CP-Argentinië was er echter/^{ook}wel van overtuigd dat de Tsjechen met wat "broederlijke hulp" van de socialistische landen, het goede pad zouden terugvinden.

De Cubaanse pers publiceerde wel de berichten over Tsjechoslowakije, maar gaf geen commentaar. Ook Fidel zelf, die hiertoe in zijn rede op de 26e juli ruimschoots de gelegenheid had, verkoos zich over deze kwestie niet uit te laten. Ergens was dit misschien wel begrijpelijk. Sympathie voor wat de Tsjechen trachten te doen, kon hij moeilijk opbrengen, maar anderzijds kon hij toch ook niet met goed fatsoen samen met de zo verguisde Latijns Amerikaanse "communisten-kerk" maatregelen van Moskou tegen een ketter goedkeuren.

Het dagboek van GUEVARA

Door het dagboek van Che GUEVARA onder de neus van BARRIENTOS weg te kapen, verschaftte Fidel CASTRO zich niet alleen de opzienbarende primeur van publicatie, maar slaagde hij er tevens in de Boliviaanse bewindhebber meer hoofdbrekens te bezorgen dan GUEVARA met zijn maandenlange guerilla-campagne had weten te doen. Het onverbloemde relaas van ontberingen en mislukking dat Ché achterliet, zal misschien weinig verstandige mensen tot aanmoediging zijn om de guerillastrijd tegen de Latijns Amerikaanse overheden aan te binden. Maar dan, het zijn vanzelf al niet de meest bedachtzamen die guerillastrijder worden. CASTRO wil het dagboek van Ché echter gebruiken om de verantwoordelijkheid voor de mislukking van het Boliviaanse avontuur te leggen op de "orthodoxe" C.P.-Bolivia en vooral op haar leider, Mario MONJE. Inti PEREDO, GUEVARA's tweede man in Nancahuazo, die na de eerste maal de dans/^{te}zijn ontsprongen, doende zou zijn een tweede guerilla-actie te organiseren, beschuldigde MONJE van verraad. MONJE verdedigde zich door zijn gesprekken met Fidel en Ché uit de doeken te doen. Volgens hem zou Fidel hem in Havanna toezeggingen hebben gedaan die hij niet van plan was na te komen. Hij, MONJE, had al in mei 1966 aan CASTRO duidelijk gemaakt dat hij buitenlandse inmenging niet zou tolereren. CASTRO had hem verzekerd dat ook hij vond dat de Boliviaanse revolutie een zaak was voor de Bolivianen zelf. MONJE ontmoette GUEVARA naderhand in Nancahuazo. Deze bood hem zijn verontschuldigen aan dat men hem om de tuin geleid had en verzocht MONJE om zich bij de guerilla's aan te sluiten als politieke leider. Ergens begrijpelijk vond de secretaris generaal van de Boliviaanse communistische partij dit iets te kras. Zoals MONJE het voorstelt, kan CASTRO moeilijk volhouden dat de Boliviaanse

communisten verraad hebben gepleegd. Niet alleen hadden zij zich nergens toe verplicht, CASTRO en GUEVARA hadden hen bedrogen en hadden getracht de C.P.-Bolivia voor een fait accompli te stellen, dat voor deze toch al niet florrisante partij de meest desastreuze gevolgen kon hebben.

Zo de publikatie van het dagboek de frictie tussen de Cubanen en hun continentale geloofsbroeders slechts zal verhogen, zonder dat CASTRO er enig voordeel uit trekt, het schandaal van de aanwezigheid van een Castrofiel in de boezem van BARRIENTOS' regering, maakt de publikatie voor Fidel een schot in de roos.

De betekenis en de erop volgende vlucht van de Boliviaanse minister van binnenlandse zaken, Antonio ARGUEDAS, die een copie van het document in handen van de Cubanen zou hebben gespeeld, zette heel Bolivia op zijn kop. Demonstraties, relletjes, arrestatie van politieke figuren van links en van rechts, een aftredend kabinet, speculaties over een staatsgreep, kortom een volkomen chaotische toestand ontstond in een land dat in dit opzicht toch wel vrij veel gewend is. Dankzij de steun van de militairen en de boeren, leek BARRIENTOS toch nog vrij stevig te staan. Of een en ander zo gunstig was voor het land, was een tweede.

De rol die ARGUEDAS had gespeeld, was nog niet duidelijk, evenmin als die van een mysterieuze C.I.A.-agent, Julio Gabriel GARCIA, die met hem in contact zou hebben gestaan. Men vraagt zich bijvoorbeeld af, of het hebben van een goede vriend in de persoon van Bolivia's minister van binnenlandse zaken, voor CASTRO niet belangrijker zou moeten zijn geweest dan de publikatie van het dagboek dat anders toch ook zou zijn verschenen. Dat de publikatie voor de afscherming van de relatie CASTRO/ARGUEDAS riskant was, schijnt wel gebleken te zijn. Zelfs doet zich de vraag voor of het spel nu door of tegen CASTRO is gespeeld.

In ieder geval is er bij dit alles een onverdeeld begunstigde. Dat is het Amerikaanse "New Left" tijdschrift Ramparts dat door de publicatierechten van het dagboek een injectie heeft gekregen die het hard nodig had na het verlies van de geldschieterende Joodse magnaat die het met Ramparts houding jegens Israël niet eens was.

Het Essequibo-conflict

Venezuela is duidelijk een stap verder gegaan in haar conflict met Guyana over het gebied ten Westen van de Essequibo-rivier. Het decreet van LEONI over de territoriale wateren voor de kust van Essequibo, heeft iets van een foefje, maar

het heeft Guyana goed op stelten gezet.

De Venezolaanse redenering is simpel en geestig. Zowel Venezuela als Guyana eisen de soevereiniteit op over het Essequibo-gebied. Omdat Guyana zich terzake de territoriale wateren aan de driemijlsgrens houdt, behoort dus ook de zee tot op drie mijl buiten de kust van Essequibo tot de z.g. "zona en reclamación".

Anders is het echter gesteld met het overige zeegebied binnen de twaalfmijlsgrens die door Venezuela wordt gehanteerd.

Een negen mijl brede strook water, beginnende drie mijl buiten de kust van Essequibo, behoort nu volgens de Venezolaanse regering zonder meer tot het territoir van Venezuela. De Venezolanen kunnen zelfs niet inzien waar Guyana zich nu druk over maakt.

In diplomatieke kringen in Caracas maakte men zich niettemin bezorgd over wat beschouwd werd als een onnodig provocerende daad. De Britse pers suggereerde dat het Verenigd Koninkrijk er goed aan zou doen een eventuele Venezolaanse poging om haar soevereiniteit over de strook van negen mijl te laten gelden, met een schip van de Royal Navy te trotseren. Aan Venezuela ontlokte dit op zijn beurt weer de uitlating dat de dagen van "gunboat-diplomacy" tegen een zwakkere natie voorbij zijn. Men vergete niet dat Engeland nog altijd de zondebok is van het conflict en Guyana slechts het kind van de rekening, dat nu wellicht bloot zal staan aan Venezolaanse "gunboat-diplomacy".

Een nieuw geluid in het conflict was de reactie van Brazilië. In een voorzichtig communiqué liet het Braziliaans ministerie van buitenlandse zaken weten dat het de recente ontwikkelingen (lees Venezolaanse provocaties) in het Essequibo-conflict met zorg gadesloeg. Het was een probleem tussen twee bevriende buurlanden, en Brazilië wilde gaarne medewerken om in het belang van de vrede en de veiligheid van het halfrond een oplossing voor het conflict te vinden. Brazilië ging uit van de onschendbaarheid van verdragen en bekrachtigde haar toewijding aan internationale overeenkomsten. Daar de veiligheid van eigen land ook in het geding zou kunnen zijn, handelde het ministerie van buitenlandse zaken in "volledige harmonie" met andere regeringslichamen.

Gezien het bijna verplichte zwijgen van Washington over het conflict (zie M.O.-juni 1968), was het ergens al vreemd dat Brazilië zich er niet eerder over had uitgelaten. Dit is nu dan gebeurd tot grote vreugde van de Guyanezen, die naar buiten hebben laten blijken werkelijk bang te zijn voor een gewapend optreden van Venezuela. Zo'n vaart zal het wel niet lopen, maar een volgende

fase in het conflict zou wel eens het opbrengen door een Venezolaans fregat van een in de gloednieuwe territoriale wateren verzeild geraakte Guyanese visser kunnen zijn.

VENEZUELA

Buitenlandse politiek M.E.P.

In een analyse van de huidige internationale situatie werd door de M.E.P. haar zienswijze gegeven over de buitenlandse politiek die door Venezuela moet worden gevoerd. De partij van PRIETO sprak zich in dit werkstuk niet uit over specifieke aspecten, zoals bijv. het Essequibo-conflict, maar trachtte in algemene zin de positie van Venezuela op het internationale toneel te bepalen. Terwijl toegegeven werd dat Venezuela deel uitmaakt van de z.g. Westerse wereld, en met deze wereld verbonden is door verschillende belangen, meende de M.E.P. dat dit niet behoefde te betekenen dat de buitenlandse politiek van het land bepaald moest worden door strategische overwegingen van niet-nationale aard.

Men zag een duidelijke verlegging van het Oost-West conflict naar een Noord-Zuid conflict, waarbij Venezuela kwam te behoren tot zo niet de onderontwikkelde, dan toch de perifere landen, wier sociaal/economische ontwikkeling nog onvoldoende is. Deze positie zal doorslaggevend moeten zijn bij het bepalen van de buitenlandse politiek en een regering waarin de M.E.P. een leidende rol speelt, zal hiernaar handelen.

Het ingenomen standpunt was vaag genoeg om M.E.P. naderhand de kans te geven alle kanten uit te gaan, zonder ervan te behoeven af te wijken. Een ding was echter van betekenis. Termen als anti-imperialistisch en anti-kolonialistisch kwamen er niet in voor. De M.E.P. is niet geneigd de Venezolaanse industriëlen en de zakenwereld bang te maken.

Tweespalt in M.E.P.?

Hardnekkig blijven geruchten de ronde doen als zou M.E.P. vice-voorzitter, José GONZALEZ NAVARRO, de grote man van de C.T.V., verre van tevreden zijn over de leiding van de partij. Er was sprake van geweest dat hij uit de partij zou treden, maar dat heeft hij zo categorisch tegengesproken, dat hij het nu moeilijk nog kan doen. GONZALEZ NAVARRO zou er evenwel spijt van hebben dat hij Acción Democrática de rug heeft toegekeerd. Ook de vertegenwoordigers van de onderwijsgemeenschap die uit loyaliteit jegens Luis Beltrán PRIETO uit A.D.

zijn getreden, zouden niet te spreken zijn over de invloed die Jesús Angel PAZ GALARRAGA op de partij en haar leider heeft. Evenals GONZALEZ zijn zij "Prietistas", maar geen "Pacistas". Alhoewel Acción Democrática deze geruchten natuurlijk stimuleert, is er waarschijnlijk voldoende grond van waarheid in om ze door herhaling tot feiten te maken. Het is door A.D. wel juist gezien, dat een latente vrees voor een te grote invloed van PAZ GALARRAGA de Achillespees is van de M.E.P. De hoge leeftijd en de - overigens misleidende - eenvoud van Luis Beltrán PRIETO doen dat zijn aanhangers maar al te gauw geneigd zullen zijn te geloven dat hij door PAZ wordt misbruikt.

Alejandro HERNANDEZ en de communisten

Alejandro HERNANDEZ is zo'n doorgewinterde kapitalist dat hij het zich kan permitteren een gooi te doen naar communistische steun voor zijn campagne om President van Venezuela te worden. Gustavo MACHADO was kennelijk zo gecharmeerd door deze belangstelling voor zijn stem, dat hij verklaarde dat het peil van het verkiezingsstoneel aanzienlijk was verbeterd door de kandidatuur van HERNANDEZ. Hij ging zelfs zo ver om de naam van HERNANDEZ te voegen bij die van PRIETO en BURELLI RIVAS als mogelijke kandidaten voor steun van de U.P.A. Ook gaf hij een goede reden voor de belangstelling van HERNANDEZ: "hij heeft onze stemmen nodig".

F.A.L.N. versus U.P.A.

Afgelopen maand werd het hoofdkwartier van de U.P.A. in Maracay door onbekenden gemित्रailleerd. Een pamflet dat door de F.A.L.N. werd verspreid, waarin deze organisatie de oorlog verklaarde aan de U.P.A. vestigde de indruk dat de aanslag door de voorstanders van de gewapende weg was gepleegd, als represaille voor het "verrahd" van de P.C.V. GUSTAVO MACHADO kon bijna niet geloven dat de F.A.L.N. zo iets zou doen, en hoopte ergens dat de agenten van Digepol er bij betrokken waren. Dit zou ^{een} wel heel onverstandig spel van Digepol zijn geweest. Hoe feller de F.A.L.N. tegen U.P.A. reageert, hoe beter deze in staat zal zijn het door haar nagestreefde a-subversieve imago te vestigen. De Prensa Latina liet overigens geen twijfel bestaan over de identiteit der belagers, door een schampere opmerking te plaatsen over de broederlijke wijze waarop het LEONI regiem en de "rechtse leiders van de C.P.V." de voorstanders van de gewapende weg voor de aanval(len) aansprakelijk stelden. Havanna en de F.A.L.N. helpen de U.P.A. het imago dus even hard opbouwen als de regering het probeert af te breken. Goddank heeft de U.P.A. Alejandro HERNANDEZ nog.

CUBA

OSPAAAL niet naar Jeugdfestival

De tricontinentale (naar verkiezing afgekort als OSPAAAL of AALAPSO) heeft het organiserend comité van het Negende Wereldjeugd Festival laten weten dat zij niet van plan is op de uitnodiging om het festival bij te wonen, in te gaan. Uit de uitnodigingsbrief is de tricontinentale namelijk gebleken dat uitnodigingen zijn uitgegaan naar internationale organisaties van de Verenigde Naties, zoals UNESCO, FAO, en UNICEF.

Bijwoning van het festival door vertegenwoordigers van deze organisaties betekent blootstelling van de jeugd aan contrarevolutionaire infiltratie en de tricontinentale heeft de plicht de jeugd hiertegen te beschermen. Zij kan dan ook onmogelijk met haar aanwezigheid stilzwijgend sanctie verlenen aan een relatie met deze organisaties, die zoals iedereen weet, ten dienste staan van het Yankee-imperialisme, en werktuigen zijn van zijn agressieve politiek. Terwijl de tricontinentale in alle vriendelijkheid had voorgesteld om de bezwaren die zij had tegen de opzet van het festival met het organiserend comité te bespreken, werd de brief van OSPAAAL door dit comité gewoon genegeerd. Men wilde ook niet ingaan op de suggestie van OSPAAAL om het festival in plaats van in Bulgarije, in een der onafhankelijke naties van Afrika, Azië of Latijns Amerika (lees hier Cuba) te houden. Deze naties staan immers in het brandpunt van de strijd tegen het imperialisme? Maar neen, het comité wilde niet naar redenen luisteren, zodat de tricontinentale verplicht is haar standpunt wereldkundig te maken, en tevens te laten weten dat zij het festival niet zal bijwonen. De mensheid heeft gezegd: "Genoeg!" en is haar opmars begonnen.

CASTRO's rede op 26 juli

CASTRO's herdenkingsrede op 26 juli was ditmaal gewijd aan een afschildering van de communistische maatschappij waar hij Cuba naartoe hoopt te leiden. Dit is op zichzelf niet ongebruikelijk, maar Fidel was deze keer lyrischer dan anders en sloeg zijn gehoor niet dood met statistieken van zuivelproductie, pluimveeteelt, rijdend materieel van openbare werken, enz.

Hij trachtte zich de dag voor te stellen waarop een suikerrietkapper evenveel zou verdienen als een ingenieur. Het zou nog even duren, want de wijze waarop het nu al zou kunnen worden gedaan, zou de revolutie kapot maken.

Vandaag de dag zou de revolutie de inkomens op Cuba volledig kunnen nivelleren, maar dat zou dan slechts kunnen gaan ten koste van degenen die hogere inkomens genieten dan anderen. Wat de revolutie nastreefde was niet een inkomensvermindering van de weinigen, maar juist een inkomensverhoging van de velen. Hiertoe moest Cuba eerst worden omgevormd in een land waar alles in overvloed aanwezig is.

Dit zal men bereiken door de arbeid tot een vreugde te maken, zodat niemand de behoefte zal voelen om voor zijn arbeid beloond te worden. Automatisch zou men dan komen tot de afschaffing van geld. De gemeenschapszin zal zodanig groeien dat niemand meer aan zichzelf zal denken. Het egoïsme dat door het kapitalistische systeem wordt gevoed, zal volkomen verdwijnen en de Cubaanse mens zal niet langer als een wolf onder zijn medemensen ronddwalen.

Met dit visioen van een nieuw paradijs op aarde voor ogen, zullen de Cubanen zich de allergrootste offers getroosten en CASTRO deed een greep uit de vele dingen die nog in Cuba zouden moeten gebeuren, voordat het zover was. CASTRO deed het niet, maar hij had kunnen citeren: "Zalig zijn de armen van geest want hunner is het Koninkrijk der Hemelen".

Mutatie bij Binnenlandse Zaken

Radio Havanna riep op 24 juli een wat merkwaardig bericht om, waaruit bleek dat Raul CASTRO en zijn vice-minister van de strijkrachten, Sergio del VALLE een "militaire cursus voor gevorderden" hadden gevolgd. Raul zou zijn portefeuille nu weer gaan beheren, maar Sergio del VALLE zou een promotie maken die niet mis was. Hij zou nu minister van binnenlandse zaken worden. De man die hij als zodanig zou vervangen, Ramiro VALDEZ, zou op zijn beurt de militaire cursus gaan bijwonen. Er werd niet bij gemeld of VALDEZ na beëindiging van zijn cursus weer minister zou worden of niet. De portefeuille van binnenlandse zaken is vooral belangrijk omdat onder haar het veiligheidsapparaat ressorteert. De nonchalante wijze waarop deze belangrijke mutatie werd bekend gemaakt, geeft te denken.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

P.R.D.-fractie verliet senaat

Na een vruchteloos debat over het verlenen van amnestie aan alle politieke gevangenen, verliet de fractie van de P.R.D. de senaat, verklarende dat de Reformista-meerderheid "doof" was voor de moeilijke omstandigheden waarin de politieke gevangenen verkeren.

- 11 -

De Reformistas hielden vol dat er geen politieke gevangenen waren. Het wederrechtelijk bezitten van wapens, het verstoren van de orde, en ook het schieten op politie agenten en anderen, zijn kennelijk - ongeacht de motivering achter de daad - in de ogen der Reformistas "gewone" delicten. De P.R.D.-istas tellen blijkbaar het doel alleen.

Er is inderdaad de afgelopen maanden wel een groot aantal arrestaties verricht. Voornamelijk waren de arrestanten M.P.D.-ers, M.R.1J4-ers, P.C.D.-ers en Pacoredo-ers, om maar een greep te doen uit de links extremistische pluimage die het politieke toneel in de Dominicaanse Republiek siert. Ook een groeiend aantal P.R.D.-ers schijnt zich echter om politieke redenen aan strafbare feiten schuldig te maken. Mede vandaar is het dat de P.R.D. zich beroept op een hogere moraal dan die der ordehandhavers.

PEÑA GOMEZ bij BOSCH

De secretaris generaal van de P.R.D., José Fransisco PEÑA GOMEZ vertrok afgelopen maand naar Spanje om met Juan BOSCH overleg te plegen omtrent de door de P.R.D. te volgen politiek. Er deden geruchten de ronde als zou de P.R.D. nu een Marxistisch - Leninistische organisatie worden. Deze geruchten werden echter door de partij-secretaris voor perszaken, Manuel ESPINAL, tegengesproken en als belachelijk verworpen.

Men vermoedde wel dat het resultaat van de besprekingen zou zijn dat de P.R.D. gewapend verzet tegen de regering van BALAGUER voortaan officieel als moreel verantwoord zal bepleiten. De P.R.D. heeft weinig ervaring gehad met het voeren van een democratische oppositie. De langdurige dictatuur van TRUJILLO gaf/daar^{haar} toe geen gelegenheid. Ook voor BALAGUER is het democratische experiment iets nieuws. Het lag ergens voor de hand dat BOSCH c.s. elk falen van de regering in dit opzicht zouden aangrijpen om zichzelf te overtuigen van de noodzaak om oppositie te voeren in de vorm waarmee zij het meeste vertrouwd zijn. Bij de terugkeer van PEÑA GOMEZ naar Santo Domingo zal blijken welk stadium van verval het politieke leven in het land nu heeft bereikt.

HAITI

Meer macht voor DUVALIER

De macht van president DUVALIER wordt weliswaar bepaald door de grenzen van Haiti, maar daarbinnen schijnt de uitbreiding ervan onbeperkt te zijn.

De kamer van afgevaardigden heeft nu al bepaald dat vanaf de tweede maandag van april 1969 de president gemachtigd zal zijn om welke maatregel dan ook te nemen die volgens hem noodzakelijk is als waarborg voor: de integriteit van het nationale grondgebied, de soevereiniteit van de staat, de consolidatie van vrede en orde, de politieke, financiële en economische stabiliteit van het land en de verdediging van de nationale belangen van de republiek.

DUVALIER literator

Terwijl hij reeds de auteur was van "Oeuvres Essentielles", heeft president DUVALIER nu een verhandeling doen verschijnen over de grens tussen zijn land en de Dominikaanse Republiek, die enige stcf heeft doen opwaaien in het buurland. Van grotere literaire waarde is echter zijn "Hulde aan de martelaar der gewelddoosheid", opgedragen aan wijlen Dr. Martin Luther KING. In een geste die door de kamer op hoge prijs werd gesteld, stond de president erop dit boek aan de assemblée aan te bieden.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Havenperikelen

De scheepvaartvereniging Curaçao en de A.H.U. begonnen de maand juli met weer even domicilie te kiezen in de rechtszaal. De S.V.C. had beslag gelegd op de ingehouden contributie van de A.H.U.-leden. Ook de eigenaresse van het N.H.U.-clubgebouw had een beslag gelegd en wel op de gelden van de stichting Werklozenfonds. Het eerste beslag betrof de betaling van arbitrage-behandelingen, het tweede, verschuldigde huur door de A.H.U. c.q. de stichting Werklozenfonds. Onder leiding van de presiderende rechter kwam het tot een minnelijke schikking, en werd de bij A.H.U.-zaken spreekwoordelijk geworden verwarring, niettegenstaande de aanwezigheid van drie raadslieden en het voltallig dagelijks bestuur van de A.H.U., tot een minimum beperkt.

Een en ander wierp wel een vreemd licht op de wijze waarop het A.H.U.-bestuur en de stichting Werklozenfonds met de gelden van de losse havenarbeiders zijn omgesprongen.

Naarmate de eerste augustus naderde, de datum waarop de in 1965 gesloten c.a.o. zou aflopen, groeide de spanning in de haven. De S.V.C. wenste een referendum te doen houden, waaruit zou moeten blijken of de A.H.U. nog altijd kon rekenen

op het vertrouwen van de losse havenarbeiders. GODETT stelde toen drie eisen: onderhandelingen over een nieuwe c.a.o., voorlopige opschorting van de afvloeiing van 65-jarigen en uitkering van de saldi in het Welvaartsfonds per 1 augustus. Om kracht bij deze eisen te zetten riep de voorzitter van de A.H.U. een staking uit, waaraan door een tweehonderdtal havenarbeiders gevolg werd gegeven. De S.V.C. spande een kort geding aan en iedereen verhuisde weer naar de rechtszaal.

De A.H.U. was wel gedwongen de staking op te heffen, maar wist te bekrachtigen dat zo lang de oude c.a.o. nog van kracht was, de S.V.C. gebonden was om met haar, als enige representatieve vereniging van de losse arbeiders te onderhandelen. Deze verplichting kon dankzij een automatische verlengingsclausule in de oude c.a.o. nog drie maanden na 1 augustus duren. De bond ging er wel mee akkoord dat als eerste agendapunt van de besprekingen met de S.V.C. het houden van een referendum zou zijn.

De volgende acte was het overleg dat prompt vastliep. Inmiddels had het Hof van Justitie in hoger beroep het vonnis in kort geding, waarbij de C.B.H. (Bèbè ROJER) op straffe van een dwangsom verboden werd zich te mengen in zaken die de losse havenarbeiders betroffen, vernietigd. De vaste havenarbeiders zijn vrijwel allen lid van de C.B.H., maar deze bond telde ook een honderdtal leden onder de losse arbeiders. Zoals bekend, behoorde vóór zijn schorsing ook de voorzitter van de C.B.H. tot deze groep. Bij het kort geding betreffende de laatste staking was gebleken dat een tweehonderdtal losse arbeiders de S.V.C. gemachtigd hebben hun contributie aan de A.H.U. in te houden. De C.B.H. kon dus doorgaan met de ledenwerving onder de losse arbeiders, die aanvankelijk geleid had tot het nu vernietigde vonnis. Gezien het feit dat de oude c.a.o. binnen enkele weken zou aflopen was een en ander uiteraard van weinig praktische betekenis.

De A.H.U. bleek niet afkerig te zijn van een referendum, maar stelde eisen die de S.V.C. niet aanvaardbaar achtte. Even leek het er op dat GODETT nogmaals een staking zou uitroepen, maar mede door de interventie van de nieuwbenoemde landsbemiddelaar, mr. I.F. FANEYTE, kwam het weer tot een gesprek. Op de valreep werd een akkoord bereikt, waarover de A.H.U. daags daarna victorie kraaide.

De saldi in het Welvaartsfonds zouden worden uitbetaald aan de arbeiders die

hiertoe bij de S.V.C. persoonlijk een verzoek indienen. De niet opgevraagde saldi zouden op persoonlijke bankboekjes worden geplaatst.

Over het referendum werd niet meer gesproken en de onderhandelingen tussen de S.V.C. en de A.H.U. over een nieuwe c.a.o. voor de losse arbeiders zouden worden voortgezet.

Toch schulde er voor de A.H.U. een addertje in het gras. De A.H.U. erkende in haar vreugde over de uitkering van de gelden in het Welvaartsfonds (Amador NITA's uitgestelde pepernoten!), dat de S.V.C. het recht heeft om losse arbeiders - die al dan niet lid zijn van de A.H.U. - in vaste dienst te nemen. In eerste instantie zou dit een groep van 110 betreffen, waaronder de checkers die lid zijn van de C.B.H., maar desgewenst kon deze groep elke drie maanden maximaal met 35 man worden uitgebreid. Als de S.V.C. rigoreus te werk gaat, zal zij dus binnen enkele jaren het aantal losse arbeiders, van wie zij de A.H.U. als enige representatieve vereniging moet erkennen, tot nul kunnen reduceren. Ook de mogelijkheid dat een los arbeidend A.H.U.-bestuur overblijft, zit er in.

Indien dit komt te geschieden, dan zal Wilson (Papa) GODETT op onnavolgbaar negatieve wijze hebben bijgedragen tot een personeelsbeleid van de S.V.C., waar al jaren op gewacht is.

Hoe het óók kan

Terwijl de A.H.U. de S.V.C. ertoe bracht de saldi van het Welvaartsfonds uit te keren, werd door de C.B.H. en "American Life Insurance" een ziekteverzekering afgesloten voor de gezinsleden van de havenarbeiders in vaste dienst. Van de plannen hiertoe werd dezerzijds eerder melding gemaakt, en de leden van de C.B.H. hadden het bestuur al enkele maanden geleden gemachtigd met American Life in zee te gaan. Op deze wijze werd een bestemming gegeven aan de 3% van het loon die de S.V.C. sedert het c.a.o.-overleg in 1965 voor sociale doeleinden opzij had gezet.

N.K.V.-adviseur voor C.B.H.

Met het oog op het overleg met de S.V.C. over een nieuwe c.a.o. voor de havenarbeiders in vaste dienst, werd door de C.B.H. aan het Nederlands Katholiek Vakverbond telegrafisch om een adviseur gevraagd. Aangenomen werd dat vakbonds-

- 15 -

leider P. van ZEIL waarschijnlijk door het N.K.V. ter beschikking zou worden gesteld. Voor de C.B.H. en zijn voorzitter ROJER betekende dit een opmerkelijke verandering van oriëntatie. Tot voor kort behoorde ROJER zeker niet tot de Christelijke vakbondsleiders in de Antillen, die zich liever op het Nederlandse vakbondswezen dan op het Latijns Amerikaanse (C.L.A.S.C.) wensen in te stellen. Het is niet onmogelijk dat dit een persoonlijke overwinning is van Van ZEIL, die afgelopen maand nog in de Antillen was om de Christelijke bonden van Verplegend Personeel bij te staan bij de onderhandelingen met de hospitalen. Ook de C.L.A.S.C.-actie met betrekking tot de rebellie in Haiti, heeft wellicht bijgedragen tot de C.B.H.-beslissing om zich voor hulp tot Nederland te wenden.

F.T.A. versus Sheraton

In het M.O.-mei 1968 werd al aandacht besteed aan wat een conflict tussen F.T.A. en Aruba Sheraton N.V. dreigde te worden. Tussen de H.W.U. en het Aruba Caribbean Hotel werd afgelopen maand een c.a.o. afgesloten.

(Terzijde ware te vermelden dat de C.F.W. onder de werknemers in de Curaçaose hotels zodanig met deze c.a.o. - waaraan C.F.W.-adviseur VENLOO medewerkte - is gaan pronken, dat de Curaçaose Horecaf haar daags tevoren verleende solidariteit met de C.F.W. bij het conflict met Texas Instruments bijna weer inslikte.) Tussen de Aruba Sheraton N.V. en de H.W.U. was het overleg omtrent een c.a.o. al op gang gekomen, toen Frans Lodewijk MADURO de F.T.A.-aanhang onder het Sheraton personeel haar werk liet neerleggen. In het door Sheraton aangespannen kort geding werd het de rechter niet duidelijk of MADURO nu de staking had uitgeroepen, of dat - zoals laatstgenoemde beweerde - de werknemers uit eigen beweging het werk neerlegden en MADURO verzochten als hun vertegenwoordiger op te treden. In eerste instantie trok Sheraton dus aan het kortste eind. Hoger beroep werd aangetekend. Daar de meeste werknemers van het Sheratonhotel bij de H.W.U. aangesloten zijn, kon het werk in het Hotel ondanks de moeilijkheden, doorgang vinden.